

SZEMBEN A FELKELŐ NAPPAL

(PRÓZAI VERS)

Elindultam kora reggel szemben a felkelő nappal. 1 lej 35 baniért vettem egy csokor tavaszi virágot a temető kapujában, és kezemben a csokor virággal apám sírjához tartottam, ünnepélyesen, mintha lánykérőbe mennék. Néztem az omladozó sírokat, a régtől fogva csak és kizárólag temetőkből szaporodó fajtám. A lelkiük elszállt, a testük elföldelték, az ágyuk már szabad. A sírok nézegetése közben egy idős néni szólított meg, és kábé félórát vele beszélgettem nagyrészt letűnt időkről/emberekről. Jövő híján minek az emlék, fiatal-ember, kérdezte búcsúzóul, de nem tudtam mit mondani neki, azon túl, hogy nem vagyok már én sem fiatal. Kifelé jövet hullámzottak a fejfák, és arra gondoltam, milyen lehet egy sírkertben nőni fel gyomként. Enyhe szél jött, és eszembe jutott egyetemista éveimből egy régi, torzóban maradt versem: „A folyó mentén a városszélen / szellemek ülnek végig a stégen, / keskeny utcákban foghíjas házak / magyar nem magyar lakóra várnak... / Kicsi, csökkent faj vagyunk / igen, túlrett faj már – / nincs magunk.” És mentem tovább szemben a felkelő nappal a vasúti sínek mentén, a repülőhídon át, később nagyot kerültem a városszéli kőhídig, ahonnan messzire látni, s amiről mindig Krúdy jut eszembe. És sok minden átfutott még rajtam, például az, Browningot idézve, hogy soha sincs minden együtt. Vajon miért? És miért van mindig egymaga az ember, amikor úgy érzi, bárkinek el tudna mondani fontos dolgokat. Persze, ha valaki mellészegődne, máris megnémulna, és utólag csodálkozna rajta, hogy miért. Mert ilyen az ember. Egy ismert dalt dúdoltam, még ifjúkoromból, és lejárt szavatosságú szavakon gyakoroltam: *gyerekkor,*

élet, szerelem, halál... Simogatott az erős fényű reggel,
néha a szememhez, arcomhoz kellett vinnem a kezem,
és itt-ott egy kis nedvességet dörzsölt el az ujjam. Szombat volt, ragyogó április végi idő, és vakított a nap.